

{Machovec o Ježíšovi / Křesťanství a filosofie / Machovec, Milan}

Pro filosofa je Ježíš výzvou, na kterou je velmi nesnadné odpovědět a zůstat filosofem. Rozhodně to není možné udělat tak, jak to udělal Machovec. Filosof nemůže jinak, než že od sebe oddělí výzvu, kterou je mu křesťanství jako dějinný fenomén a dějinná tradice, od výzvy, kterou mu je sám Ježíš. Křesťanství (a jeho prostřednictvím zajisté také Ježíš) mocně ovlivnilo evropské duchovní a kulturní dějiny, a proto filosof nemůže kolem tohoto historického faktu chodit nevšímavě. Kdyby dnes chtěl nějaký filosof celé své myšlení naprosto oprostít, očistit, sterilizovat od jakéhokoliv vlivu křesťanství, musel by jednak být považován za šilence nebo alespoň podivně posedlého, jednak by musel podniknout vysilující myšlenkový a duchovní zápas, který by nejspíš ve zdraví nepřežil (pokud by sám pokus nebyl dokladem jeho vyšinutosti). Už sama tato okolnost se musí každému své věci dbalému mysliteli stát filosofickým závazkem a úkolem. Ale je tu ještě něco daleko závažnějšího, s čím se každý filosof musí dříve nebo později setkat za předpokladu, že se opravdu míní v plné jasnosti vědomí a myšlení vyrovnat s celým oním rozsáhlým thesaurem, z něhož záměrně i nezáměrně, s plným vědomím nebo bez jasného uvědomění čerpá nejen každý evropský filosof, ale každý Evropan vůbec. Součástí a neoddelitelnou složkou křesťanského zvěstování je základní a naprosto nerelativizovatelný odkaz na konkrétního člověka, totiž na osobnost Ježíše, nazývaného v celých dějinách Církve Kristus (což je jeden z mesiášských titulů). Konfrontace filosofa s Ježíšem Nazaretským je myšlenkovým experimentem crucis pro každého myslitele, který stále ještě trvá na tom, že filosof nemá moudrost ani pravdu ve svém držení, ale že ji oddaně miluje a bezmezně po ní touží. (23.6.91)

(Praha, 910623-n.)